

Αντιστέκεται επαρκώς η Ν.Δ. στην παροχολογία;

ΠΟΛΙΤΙΚΗ 16.06.2019, Καθημερινή

Η Ελλάδα χρειάζεται την εφαρμογή ενός ρεαλιστικού προγράμματος, με βαθιές τομές και ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις στην οικονομική πολιτική.

Στέλιος Πέτσας*: Σχέδιο κοστολογημένο

Από το «λεφτά υπάρχουν» μέχρι το «Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης», οι Έλληνες έχουν υποφέρει από ψεύτικες υποσχέσεις. Ο Κ. Μητσοτάκης, όπως αναγνωρίζεται σε όλες τις έρευνες κοινής γνώμης, ξεχωρίζει από την τυπική αντιπολίτευση των τελευταίων ετών γιατί «λέει λίγα», αλλά εννοεί να τα «κάνει όλα πράξη». Σε αυτή την πεποίθηση που διαμορφώνουν οι Έλληνες, δύο στοιχεία φαίνεται να είναι καθοριστικά.

Πρώτον, γιατί από τον Σεπτέμβριο του 2016 στη ΔΕΘ έχει παρουσιάσει ένα ολοκληρωμένο σχέδιο. Αυτό στηρίζεται στην αλλαγή του μείγματος πολιτικής με λιγότερους φόρους και εισφορές, αλλά και λιγότερες δαπάνες για ένα λιτό και αποτελεσματικό κράτος. Ταυτόχρονα, προτάσσει μεταρρυθμίσεις, αποκρατικοποιήσεις και επενδύσεις σε ένα πρόγραμμα του οποίου έχουμε την πατρότητα, δεν μας επιβάλλεται έξωθεν. Ένα σχέδιο που αποκαθιστά την εμπιστοσύνη και φέρνει υψηλότερη ανάπτυξη. Το σχέδιο αυτό επιβραβεύεται ήδη, καθώς ο αυστηρότερος κριτής, οι αγορές, δίνουν «ψήφο εμπιστοσύνης» στην προσδοκία μιας κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Δεύτερον, γιατί όταν λέει ότι θα μειώσει φόρους και εισφορές, λέει και πώς θα καλύψει το όποιο κενό ενδέχεται να υπάρξει στον προϋπολογισμό. Συγκεκριμένα από:

1. Τον περιορισμό των κρατικών δαπανών κατά περίπου 1,5 δισ. ευρώ. Μέσω της αξιολόγησης των δαπανών στο σύνολο της δημόσιας διοίκησης, τη βελτίωση των αποτελεσμάτων και τη δημοσιονομική πειθαρχία στους φορείς της γενικής κυβέρνησης, την αυστηρότερη αναλογία προσλήψεων/αποχωρήσεων στο Δημόσιο, την ενίσχυση των συμπράξεων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα.
2. Την επέκταση των ηλεκτρονικών συναλλαγών. Σύμφωνα με τον ΙΟΒΕ, εάν η Ελλάδα έφτανε το μέσο επίπεδο χρήσης καρτών της Ε.Ε., τα έσοδα από ΦΠΑ θα ήταν υψηλότερα κατά 3,3 δισ. το 2017.
3. Τη φορολογική συμμόρφωση. Οι χαμηλότεροι φορολογικοί συντελεστές μειώνουν τα κίνητρα για παραοικονομία και φοροδιαφυγή.
4. Την υψηλότερη ανάπτυξη. Αποφέρει περισσότερα δημόσια έσοδα καθώς από κάθε 1 ευρώ επιπλέον ΑΕΠ τα 50 λεπτά περίπου επιστρέφουν μέσω φόρων και εισφορών στο δημόσιο ταμείο.
5. Την κατάργηση της κυβερνητικής πολιτικής των «υπερπλεονασμάτων» ύψους 3,5 δισ. που προβλέπονται στο ΜΠΔΣ 2019-2022, τα οποία προέρχονται από την υπερφορολόγηση.

** Ο κ. Στέλιος Πέτσας είναι διευθυντής του Γραφείου του προέδρου της Ν.Δ. κ. Κυρ. Μητσοτάκη.*

Μιράντα Ξαφά*: Λεφτά που δεν υπάρχουν

Το αποτέλεσμα των ευρωπαϊκών και των αυτοδιοικητικών εκλογών εξέπληξε ευχάριστα όσους πιστεύουν ότι η κρίση θα λήξει οριστικά μόνον όταν ολοκληρωθούν οι βαθιές τομές που χρειάζεται η ελληνική οικονομία.

Η Ν.Δ. ορθώς θεωρεί ότι η μείωση της φορολογίας και η προσέλκυση επενδύσεων είναι απαραίτητα βήματα για να ενισχυθεί η αναπτυξιακή προοπτική της χώρας. Επιθυμεί τη μείωση του στόχου 3,5% του ΑΕΠ για το πρωτογενές πλεόνασμα ώστε να εξασφαλιστεί δημοσιονομικός χώρος, αναγνωρίζει όμως ότι ένα τέτοιο αίτημα μπορεί να γίνει αποδεκτό από τους πιστωτές μόνο αν αποδείξει ότι η πολιτική της ενισχύει την ανάπτυξη και εξασφαλίζει πτωτική τάση του λόγου χρέους/ΑΕΠ. Αυτή η διαδικασία όμως θα πάρει 1-2 χρόνια. Στο μεταξύ η Ν.Δ. δεν έχει την πολυτέλεια να σπαταλάει πόρους που δεν είχε προϋπολογίσει στο πρόγραμμά της, όπως συνέβη με το (μόνιμο) επίδομα σύνταξης, την κορωνίδα των προεκλογικών παροχών του κ. Τσίπρα με ετήσιο κόστος 800 εκατ. ευρώ, που η Ν.Δ. υπερψήφισε.

Η υπερψήφιση ενός μόνιμου επιδόματος σύνταξης ήταν λανθασμένη γιατί δεν υπάρχει ο απαραίτητος δημοσιονομικός χώρος, όπως προειδοποίησε ο κ. Στουρνάρας επικαλούμενος εκτιμήσεις της ΤτΕ για πρωτογενές πλεόνασμα 2,9% του ΑΕΠ φέτος. Η Ν.Δ. θα το βρει μπροστά της όταν καταρτίσει τον προϋπολογισμό του 2020.

Δεύτερον, η αύξηση της συνταξιοδοτικής δαπάνης δεν αποτελεί προτεραιότητα τη στιγμή που ήδη ξεπερνάει το 16% του ΑΕΠ –πολύ πάνω από οποιαδήποτε άλλη χώρα της Ε.Ε.– και ενώ υπάρχουν κραυγαλέες ελλείψεις στα νοσοκομεία, στην παιδεία, στις μεταφορές και στις υποδομές.

Τρίτον, δεν είναι όλοι οι συνταξιούχοι φτωχοί, ούτε καν όσοι λαμβάνουν συντάξεις κάτω των 500 ευρώ. Όμως το επίδομα δόθηκε σε όλους, χωρίς εισοδηματικά ή περιουσιακά κριτήρια. Η Ν.Δ. σωστά σκοπεύει να αυξήσει τη χρηματοδότηση του ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος (που ψηφίστηκε το 2014 από την κυβέρνηση Σαμαρά), που δίνεται με αυστηρά κριτήρια. Τα 800 εκατ. του επιδόματος σύνταξης θα έπιαναν περισσότερο τόπο αν είχαν χρηματοδοτήσει το ΕΕΕ: όσο αυξάνεται ο αριθμός των δικαιούχων, τόσο πιο πιθανό είναι να το εισπράξουν και κάποιοι χαμηλοσυνταξιούχοι που το έχουν πραγματικά ανάγκη.

** Η κ. Μιράντα Ξαφά είναι senior scholar στο Centre for International Governance Innovation (CIGI).*